

Майже чверть віку я ношу мундир офіцера Збройних Сил. Моя професія — військовий, ще в юнацькі роки запрягнув присвятити їй все життя. Не можу бути байдужим, коли йде призов на строкову службу в армію і особливо тепер, коли Україна стала суверенною державою і в ній проходить складний процес створення національного війська.

Наш район дає гідне поповнення захисників держави. Ось і з останнього призову молоді солдати з хвилюванням і усвідомленою відповідальністю промовляли священні слова присяги: «Я клянусь захищати Українську державу». Вже стало традицією, коли на місці проходження служби юнаків приїздять їхні батьки й стають свідками цієї урочистості, знайомляться з армійським життям.

Миңулого року Збройні Сили незалежної України поповнили 143 наших земляки, більше

половини яких — спеціалісти народного господарства, 10 юнаків — служать в національній гвардії. А це, погодьтеся, надзвичайно висока честь. Надходять і перші повідомлення з військових частин, які засвідчують, що молоді воїни сповнені бажання та енергії чесно і віддано виконувати свій обов'язок.

Ще цифри назву. На 100 допризовників у районі в армію призвано 59 чоловік (відповідний середньообласний показник — 18).

Чи можемо сьогодні ми бути задоволеними проведеною роботою по підготовці молоді до служби в армії? Ні. Багато є визначальних чинників її якості. Складові майбутнього воїна формуються ще з раннього дитинства, до цього мусить бути

комплексний підхід. Такіх вимог, на жаль, дотримуються не всі, тому минулого року відстрочку з різних причин одержали 50 призовників.

Зупинюсь на деяких проблемах, котрі потребують негайного вирішення. Викликає занепокоєння стан здоров'я допризовної молоді. Медична комісія систематично оглядає її. І ось така картина. Якщо торік у декотро здоров'я ще відповідало вимогам, то сьогодні вже виявляється цілий «букет» захворювань. Виходячи з цього, комісія рекомендує лікувально-оздоровчі заходи. Однак ними мало хто цікавиться — ні школа, ні батьки, ні місцеві органи влади.

На низькому рівні лишається фізкультурно-спортивна робота, військово-патріотичне виховання під-

ростаючого покоління. Менше практикується зустрічей з ветеранами війни і праці, з'явилось якесь нігілістичне ставлення до святинь ще недалекого минулого нашого народу, втрачається духовність. Як не прикро, але ці негативні прояви передаються молоді від дорослих. Звідси падає ранише високий престиж армії.

Хоча й не характерний для нас, та наведу один приклад. Тучинському призовнику Юрію Демчуку батько не дозволив служити в армії. І не з релігійних переконань, причина зовсім інша. Але ж юнак мусить своє відслужити. «Призовнику, який ухиляється від призову і не з'явився за повісткою до військового комісаріату для відправки на війсь-

кову службу, термін строкової служби продовжується на строк ухилення від призову» — така вимога Закону України про військову службу. Якщо й надалі відмовлятиметься, проти нього буде порушено кримінальну справу. (Не проти батька).

Бажає бути кращою й навчально-матеріальна база в школах. Вона практично відсутня. В зв'язку з погіршенням криміногенної обстановки всю навчальну зброю завезено на спеціальні склади, бо у школах відсутні сучасні засоби охорони. А щоб встановити їх, необхідні величезні кошти. Отож і навчаються початковій військовій справі майбутні воїни по плакатах та інших посібниках. З невідомих причин зліквідували й вій-

Служу народу України!

ПІДСУМКИ ПРИЗОВУ В АРМІЮ ЗА 1992 РІК

ськово-патріотичні ігри школярів. Словом, виховання пацифістів йде повним ходом. Не випадково, що з випускників середніх шкіл торік не підібрано жодного абітурієнта у військові навчальні заклади.

В ситуації, котра склалась, не варто шукати винних, як ми завжди звикли. Повернімося лицем до важливих проблем підготовки молоді до несення військової служби, посилим виховну роботу і особливо тепер, в період підготовки до 50-річчя визволення України від фашистсько-німецьких загартників і 50-річчя закінчення Великої Вітчизняної війни. Критично оцінюючи зроблене, мусимо спільними зусиллями готувати свою міцну боєздатну армію — гаранта нашої незалежності. Аби вислів «Служу народу України!» від наших молодих воїнів ішов від самого серця, з глибини душі.

Юрій ПАНШИН,
військовий комісар
району, підполковник.